

органу місцевого самоврядування, для здійснення охорони спадкового майна. Якщо в населеному пункті знаходяться декілька нотаріусів, або якщо місце відкриття спадщини невідоме, таке рішення надсилається до державного нотаріального архіву для передачі його уповноваженому нотаріусу, щоб той у свою чергу здійснив заходи для охорони спадкового майна. У разі оголошення громадянина померлим наступають такі ж наслідки, як ті, що спричиняє смерть людини [5].

Майно особи, яка була визнана померлою, буде невідчуженим протягом п'яти років, а спадкоємці цієї особи отримають від нотаріуса свідоцтво про право на отримання спадщини, лише після п'яти років

Отже, визнання особи померлою покладається на факти які підтверджують високу ймовірність смерті учасника цивільних правовідносин. З такою заявою може звертатися до суду будь-яка зацікавлена особа (будь-який громадянин, прокурор, юридичні особи, органи державного управління). Розгляд справи закінчується винесенням рішення, яке припиняє правосуб'єктність даної особи, але законодавець залишає право за даною особою право, строком на 5 років, на відновлення своїх прав, у випадку можливості знаходження такої особи, шляхом подання позову до суду і у відповідному порядку поновлення своєї правосуб'єктності.

---

1. Корчак Т. В. Цивільно-правові наслідки оголошення фізичної особи померлою за законодавством України: дис. канд. юр. наук: Харків, 2017. 23 с.

2. Цивільний кодекс України URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення 15.04.2018)

3. Цивільний процесуальний кодекс України URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1618-15/page> (дата звернення 15.04.2018)

4. Корчак Т. В. Оголошення фізичної особи померлою як цивільно-правова конструкція. Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. Х. С. 226–228.

5. Порядок та правові наслідки оголошення фізичної особи померлою URL: brm.lv.court.gov.ua (дата звернення 17.04.2018)

Сароян Ріпсіме Мгерівна
курсант Криворізького факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

МОТИВАЦІЯ РЕКРУТИНГУ ДО ЛАВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ: ГЕНДЕРНИЙ АСПЕКТ

З давніх-давен, українки поставали незалежними особистостями, що мали з чоловіками майже однакові права і свободи.

Присутність жінок у суспільному житті суттєво підвищує рівень довіри людей як до державних установ, так і до системи влади в цілому. Вони також

позитивно впливають на традиційно чоловічі сфери діяльності. Особливо відчутно це в поліції.

В середині 70-х років ХХ ст. жінки в поліції склали не більше двох відсотків. На сьогодні, як і раніше, співробітниками поліції в будь-якій країні світу є переважно чоловіки, проте представниці прекрасної статі також встигли зміцнити свої позиції в даній справі.[1]

Актуальність проблеми дослідження. На сучасному етапі жінки - працівники органів внутрішніх справ успішно несуть службу в оперативних підрозділах, обіймають керівні посади, беруть участь у бойових діях. Тема служби жінок в органах внутрішніх справ та вплив цієї діяльності на особистість жінки є надзвичайно актуальною.

Метою нашого дослідження є з'ясування мотивів, що спонукають жінок до вступу на службу до Національної поліції України.

Гіпотеза нашого дослідження полягає в припущенні, що мотивація жінок при вступі в поліцію є відмінною від мотивації чоловіків.

На шляху до досягнення мети виникла потреба у вирішенні наступних **завдань**: використовуючи метод анкетування, з'ясувати і порівняти склад та ієрархію мотивів чоловіків та жінок для вступу в поліцію, самооцінку власних якостей жінок і чоловіків.

Об'єктом нашого дослідження стали курсанти першого курсу Криворізького факультету ДДУВС, а **предметом** – особливості мотивації до вступу до лав Національної поліції за гендерною ознакою.

Огляд наукової літератури з даної проблеми. Серед існуючих на сьогодні досліджень особистості жінки як працівника правоохоронної діяльності найбільш показовими можна назвати роботи О. М. Мірошниченко (вивчення професійної діяльності жінок, їх особистісних та ділових якостей); В.Л. Лапшиної (вивчення проблем професійної мотивації, реалізації жінок у правоохоронній сфері) [2, с 173]; М.І. Ануфрієва, О.М. Бандурки, Н.П. Матюхіної (проходження служби жінками в поліції і необхідність збільшення їх кількості серед особового складу) [3, с 42]; І.В. Головнюова (проблема тендерної ідентичності у професійній сфері жінки, ситуація на ринку праці - проблема розділення жіночих та чоловічих професій (стереотипне сприйняття суспільством чоловіків та жінок), особливості поєднання жінками професійної та сімейної сфер тощо) [4, с 175]; Ю. Івченко (особливості професійної правоохоронної діяльності жінок та основні проблеми, пов'язані з цією діяльністю - кадрова політика, гендерні стереотипи, конкурентна спроможність на ринку праці, професійні проблеми) [5, с 59].

Було встановлено, що при меншій фізичній силі, жінки частіше за чоловіків вирішують конфліктні ситуації, які потребують втручання поліції, а також краще ведуть службову документацію. Дещо пізніше, низкою досліджень було підтверджено, що найбільш ефективно жінки проявляють себе в роботі із підлітками, з потерпілими дітьми та жінками, при вирішенні конфліктних ситуацій, що виникають на побутовому ґрунті та у сфері групових

спорів. Причиною цього є стиль роботи жінок-правоохоронців, якому більшою мірою притаманні співчуття, терпимість, уміння вислухати, значно нижчий рівень агресивності [6, С. 41].

Доведено, що жінки-поліцейські підвищують довіру до правоохоронної системи, а також дозволяють зробити її менш корумпованою. Так, наприклад, в 2001 році в Афганістані після формального падіння режиму Талібан, інвестиції в розвиток правоохоронної системи стали головним пріоритетом для міжнародної спільноти.

Афганські жінки і дівчата, які часто стикалися з високим рівнем насильства, боялися відкрито говорити про свої проблеми з чоловіками-поліцейськими. Потім виявилось, що більшість жінок - поліцейських позитивно впливають на загальний рівень безпеки населення в цілому.

Присутність жінок в системі МВС є цілком логічним та природним явищем.

Однак, є думка, що одним з ключових факторів, який сприяв різкому зростанню кількості жінок в поліцейській системі України на 2014 р (з 5% до 22%), став особистий приклад **екс-заступниці Міністра Внутрішніх Справ України А.Авакова Еки Згуладзе** і глави Національної Поліції **Хатїї Деканоїдзе**.

Вони завжди відкрито та впевнено говорили, що поліція – це не просто професія, це майбутнє, яке і чоловік, і жінка можуть будувати власноруч, і для цього потрібно якісно виконувати свою роботу. [7].

Порушуючи питання щодо негативних наслідків для здоров'я жінок, які поєднують функції материнства з безперервною виробничою працею, пропонується внести окремі розділи, присвячені питанням прийняття на службу до органів внутрішніх справ жінок та проходження ними служби в тих чи інших структурних підрозділах, а також розробити спеціальні норми, котрі б забезпечували охорону праці жінок-правоохоронців [8, С. 283-287].

Багато вітчизняних напрацювань стосувалися вивченню проблем управлінського та соціально-психологічного плану, що дозволило визначити основні напрямки подальшої розбудови гендерних засад в діяльності ОВС.

Окремо було досліджено особистісні зміни жінок, які працюють під впливом таких специфічних факторів правоохоронної діяльності, як висока стресогенність, суворе регламентація індивідуальної поведінки та чітка субординація стосунків.

Як недолік існуючої системи професійної підготовки, вітчизняними джерелами відзначено відсутність спеціалізованих адаптаційних програм, спрямованих на допомогу жінкам з числа молодих фахівців в усвідомленні свого статусу та формальних обов'язків, засвоєння необхідних рольових позицій при вирішенні конфліктних питань. Перший прототип такої програми, розроблений у 1997 р. фахівцями Харківського університету внутрішніх справ, складався з дванадцяти занять та передбачав подальшу розробку відповідних корекційних програм різного ступеню інтенсивності та напрямку

[10, С. 205-213].

В ході дослідження нами було проведено опитування 48 курсантів (серед них 29 хлопців, 19 дівчат) Криворізького факультету Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. Звичайно, ми не вважаємо даний обсяг опитаних достатньо репрезентативним для формування узагальнюючих висновків, разом з тим одержані результати можуть певною мірою послугуватись визначенню окремих тенденцій у проблематиці дослідження.

Опитування показало, що чоловіки значно вище оцінюють свої позитивні якості, особливо такі як: дисциплінованість, відповідальність та самоконтроль.

Стосовно мотивів вибору професії правоохоронця дівчата в першу чергу вказали на такі чинники як можливість зробити кар'єру, стабільність та втілення справедливості, тоді як хлопці вказали престиж і матеріальне забезпечення.

Висновок. Наше припущення про те, що мотиви вибору майбутньої професійної діяльності у хлопців та дівчат помітно відрізняються в цілому підтвердилося. Також було з'ясовано, що хлопці мають значно вищу самооцінку стосовно запропонованих якостей.

Як і очікувалося, дівчата можливість жінками вибору професії правоохоронця не ставлять під сумнів взагалі, аргументуючи тим, що жінки нічим не поступаються чоловікам і повинні мати з ними рівні права.

Тільки п'ята частина хлопців заперечують можливість для жінок служити в правоохоронних органах через те, що вони, на їхню думку, фізично слабкі і взагалі це «не жіноча справа». Разом з тим переважна більшість хлопців ідею служби жінок в органах правопорядку підтримують, вказують, що жінки більш відповідальні, краще знаходять спільну мову і не поступаються чоловікам інтелектом.

1. Жінки-поліцейські різних країн світу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://novyny.online.ua/724470/zhinki-politseyski-riznih-krayin-svitu-21-foto/>

2. Лапшина В. Л. Соціально-психологічні проблеми професійної самореалізації жінок-співробітників ОВС / В. Л. Лапшина // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. - 1999. - № 8. - С. 173-176.

3. Максименко Н. В. Гендерное равенство полицейской деятельности через призму международного опыта / Н. В. Максименко // Вестник Белгородского юридического института МВД России. – 2009. - № 1 (13). - С. 40-46.

4. Головніва І. В. Гендерная идентичность: тенденции изменений : монография / И. В. Головніва; НУА. - Х. : Изд-во НУА, 2006. - 312 с.

5. Івченко Ю. Професійне зростання жінок в правоохоронній сфері: проблемні питання / Ю. Івченко // Право України. - 2006. - № 5. С 57-61.

6. Wormer K. van. Are Males suited to police work?//Police studies, 1981, №3(4), P. 41-44.

7. Анастасія Дєєва «Якість чи кількість: що насправді гендерна рівність дає суспільству» (<https://life.pravda.com.ua/columns/2017/05/11/224134/>)

8. Мартиненко О.А. Права жінок-правоохоронців та політика гендерної рівності: досвід інших країн у вітчизняному контексті.

9. Львова П.М. Особливості правового регулювання служби жінок-працівників органів внутрішніх справ // Вісник УВС, 2000, №11, С. 283-287.

10. Мартиненко О.А. Проблеми професійної адаптації жінок у системі правоохоронних органів // Вісник Луганського ін-ту внутр.справ, № 4. – Луганськ: Луганський ін-т вн.справ, 1998, С. 205-213.

Семенкова Наталія Ігорівна
студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

*Науковий керівник: к.ю.д., доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін Новосад А.С.*

ПРОБЛЕМАТИКА МАЛОЗНАЧНОСТІ СПРАВИ ЗА НОВИМ ЦПК УКРАЇНИ

Українська держава перебуває у стані реформувань. На сьогоднішній день набули чинності зміни до процесуальних кодексів України, які кардинально змінили процедуру розгляду справ судами. Істотні зміни торкнулись і Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), а саме були введені нові поняття, такі як: «малозначні спори», «малозначність позову», «справи швидкого вирішення», все це є видами спрощеного провадження.

ЦПК України у ч.2 ст.19 визначає, що цивільне судочинство здійснюється за правилами, передбаченими цим Кодексом, у порядку: 1) наказного провадження; 2) позовного провадження (загального або спрощеного); 3) окремого провадження. Тобто спрощене провадження є окремим видом позовного провадження [2].

Розглядаючи спрощене провадження ч.4 ст. 19 ЦПК України визначає, що воно слугує для малозначних справ, тобто для швидкого розгляду справ у судах. До таких справ відносяться: 1) справи, які не перевищують 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, тобто норма є банкетною і в кожному окремому випадку відсилає до Податкового кодексу України та ЗУ «Про державний бюджет» на 1 січня конкретного року; 2) справи, які є незначні у складності, однак у яких ціна позову не перевищує 500 розмірів прожиткового мінімуму на працездатну особу; 3) значення справи для сторін; 4) обраний позивачем спосіб захисту; 5) обсяг та характер доказів у справі, в тому числі чи потрібно у справі призначити експертизу, викликати свідків тощо; 6) кількість сторін та інших учасників справи; 7) чи становить розгляд справи значний суспільний інтерес; 8) думку сторін щодо необхідності розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження [1].